

Lê Minh Phong Còn 2 phút nữa

CÒN 2 PHÚT NỮA

Nàng nằm xuống. Ngực nàng để trần. Và đương nhiên thân thể nàng cũng trần truồng. Nàng nằm sấp, mặt nàng đang úp vào chiếc gối bằng lông ngỗng. Nàng cảm nhận mùi thơm của nó. Nàng miên man trong những suy tưởng. Rồi nàng nghe cảm giác nham nhám trên mặt mình. Rõ ràng là những lớp phấn đang bám trên da mặt của nàng. Nàng thường rửa chúng sau mỗi vở diễn. Nàng có ý định bước ra khỏi giường và đi rửa mặt. Nhưng rồi nàng nán lại.

Nàng vói tay lấy chiếc đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường và bắt đầu lên kim. Đúng 2 phút nữa chuông đồng hồ sẽ vang lên và nàng sẽ bật dậy rồi lao vào nhà tắm. Nghĩa là nàng dành cho mình một khoảng thời gian là 2 phút để tận hưởng cảm giác lười biếng lúc này. Khi bật dậy, việc đầu tiên là nàng sẽ bước vào nhà tắm và sẽ xả nước thật mạnh lên mặt. Những lớp phấn trên mặt nàng sẽ bị nước cuốn đi và trôi trong những cống rãnh. Đúng 2 phút nữa nàng sẽ bật dậy và hét toáng lên nếu nàng muốn. Hẳn là nàng sẽ pha cho mình một ly rum, nàng sẽ không quên vắt một ít chanh vào đó. Rồi nàng sẽ hát hoặc nhảy.

“Một người đàn bà trần truồng.”

“À là kẻ lừa biếng.”

“Không hề cử động.”

“À không nói gì cả.”

“Thú vị đấy, rồi ả sẽ đứng lên trong dáng điệu tổng ngồng của ả.”

Nàng vẫn đang trong tư thế nằm sấp, hai tay buông thõng và chân nàng dang ra hết cỡ. Nàng cần thư giãn. Sau những vở diễn nàng cần những phút thanh thoi. Nàng thường mang về những bó hoa sau mỗi đêm diễn. Có khi nàng ngồi lặng và ngắm nhìn chúng, thậm chí có khi nàng chọn lựa những búp hoa chưa nở trong bó hoa héo rũ đó rồi cắm vào lọ thủy tinh mà nàng đã mua thời còn là sinh viên. Tuy nhiên, những khi mệt mỏi, nàng lại vứt chúng vào thùng rác lúc nàng bước lên những bậc tam cấp để đi vào nhà.

Lớp phấn trên da mặt lại gây cho nàng những cơn ngứa. 1 phút 2 giây nữa chuông đồng hồ sẽ reo. Nàng sẽ bật dậy và tống những lớp phấn trên mặt mình xuống bằng nước. Chúng sẽ trôi theo cống rãnh và tan ra ở một con sông hay một vũng nước đục ngầu nào đó. Rồi nàng cười. Nàng cười khi nghĩ rằng chúng sẽ trôi đi. “Chúng sẽ than khóc trong một vũng nước đục ngầu.” Nàng nói.

“Rõ ràng là ả trần như nhộng.”

“Tuyệt lắm.”

“Sân khấu đương đại đấy.”

“Tất cả chỉ là ý niệm, những ý niệm được giấu kín bằng hàng loạt biểu tượng khó nắm bắt.

“Rởm.”

Nàng vẫn mê mải trong trạng thái lừa biếng của mình. 50 giây nữa

chuông đồng hồ sẽ vang lên. Nàng còn 49 giây. Nàng sẽ nhảy bật lên một cách mạnh mẽ, sẽ ăn một tô mì nóng sau khi tắm, sẽ uống một ly rum và sẽ nghe một bản nhạc của Johann Sebastian Bach. Nàng nghĩ như thế trong khi mặt nàng vẫn đang úp vào chiếc gối. 30 giây nữa chuông đồng hồ sẽ vang lên. Những lớp phấn trên mặt nàng sẽ được tổng xuống. Chỉ còn 10 giây nữa. "Một ly rum đầy đặn." Nàng nói.

Nàng vẫn đang trôi theo cảm giác lười biếng của mình. Thân thể nàng đang thả lỏng. Nàng vẫn thích gặm nhấm cảm giác lười biếng đang tuôn chảy trong nàng. 2 giây nữa chuông đồng hồ sẽ reo. Nàng vói tay nắm lấy chiếc đồng hồ. Nàng lại chỉnh kim. Nàng vặn một vòng cho đến khi ba chiếc kim nằm vào ở vị trí ban đầu. Nghĩa là 2 phút nữa chuông đồng hồ sẽ reo lên.

Nàng lại úp mặt vào chiếc gối.

"À chẳng làm gì cả ngoài việc cứ vặn vào chiếc đồng hồ chết tiệt."

"Hành động đó là một biểu tượng trong nghệ thuật sân khấu đương đại."

"Khi gió."

"Hãy tập trung và vận hành lý trí."

"Rồi ả sẽ đứng lên và cúi chào chứ?"

"Trong dáng điệu này ư?"

"Buồn cười lắm đấy, vú ả ấy, cái ấy nữa, phía dưới ấy."

"Dẫu sao thì ả cũng sẽ phải cúi chào trước khi màn hạ."

Nàng đang nghĩ về những tràng pháo tay sau mỗi vở diễn. Nàng đã từng trông thấy một gã đàn ông vỗ tay trong khi hẳn đang ngáp. Thế đấy. Dẫu sao, nàng vẫn thích những tràng pháo tay.

30 giây nữa chuông đồng hồ sẽ reo. Nàng vẫn đang gặm nhấm cảm giác lười biếng. Nàng nhắm mắt lại và cảm nhận những cơn ngứa râm ran trên mặt mình. 8 giây nữa những lớp phấn sẽ bị tổng vào những cống rãnh, nơi có lỗ chuột hôi thối. 3 giây nữa chuông đồng

hồ sẽ vang lên. Nàng sẽ bật dậy trong tư thế mạnh mẽ nhất.

Và một ly rum, và một bản nhạc của Johann Sebastian Bach, và cảm giác mát lạnh của nước trên da thịt, và một bát mì bốc hơi...

Nhưng rồi nàng lại vói tay lấy chiếc đồng hồ. Nàng lại vặn một vòng và ba chiếc kim lại trở về vị trí ban đầu. Hai phút nữa chuông đồng hồ sẽ vang lên. Nàng còn 2 phút. Nàng lại úp mặt xuống gối và tiếp tục gặm nhấm cảm giác lưỡi biếng của mình.

"Phải có một hành động nào khác chứ. Cái đồng hồ chó đẻ."

"Sự chống chất của những biểu tượng."

"Biểu tượng khi khô."

"Vấn đề là ở chỗ tri thức liên văn bản."

"Rởm."

"Lặp lại."

"Đương đại đấy."

"Giây phút cuối ả sẽ phải cúi chào. Vú ả, cái đó nữa. Lồn."

Rồi ba chiếc kim đồng hồ lại tiếp tục được kéo về vị trí cũ.

Nàng không muốn thoát ra khỏi cảm giác lưỡi biếng lúc này.

1 phút 58 giây nữa chuông đồng hồ sẽ reo.

Và nước và rượu và nhạc Bach và lũ chuột và những vũng nước...

Và 17 giây nữa vở diễn sẽ kết thúc.

Và 3 giây nữa nàng sẽ cúi chào khán giả trong hình thể gốc của nàng.

Và 1 giây nữa nước sẽ được xả mạnh đến mức tối đa.

Minh hoạ: "Sleeping Nude",
tranh của Margaret Dyer
[Tiền Vệ sưu tầm]